

Templomszépítő lélekkel Nagyvisnyón

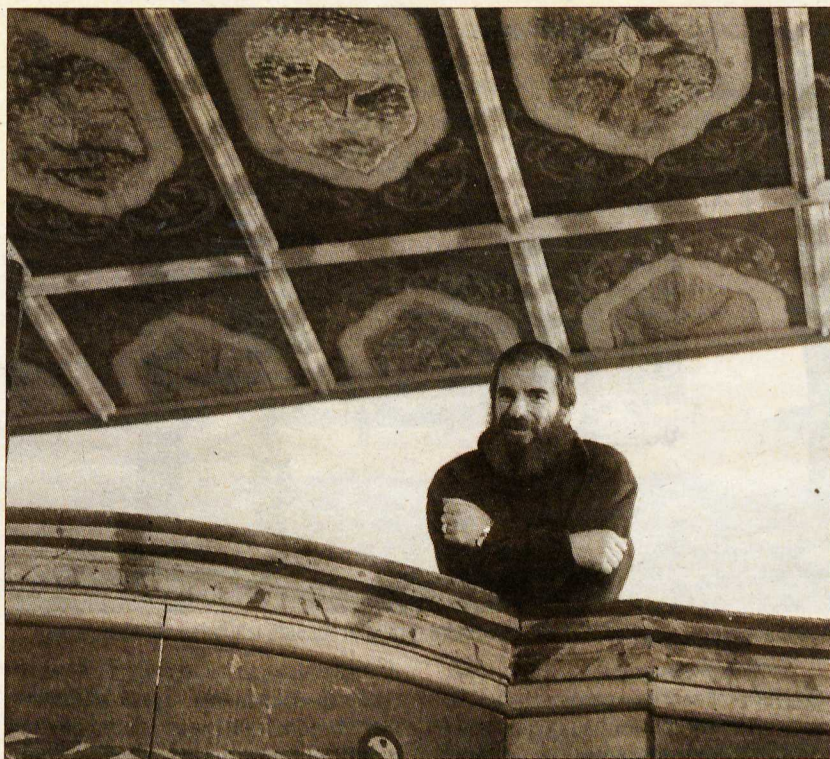
A festett fakazettás mennyezetéről híres építmény kétszáz éve nem ért meg olyan jelentős felújítást, mint a mostani. Victor János lelkész szerint az építkezés is tanúság arra, hogy hitből, Isten biztatására nagy dolgokba vághatunk bele.

PALÁGYI EDIT

Ilyen lelkész még nem akadt a faluban, mondogatják elismerően a helybeliek: Ez pedig nagy szó, hiszen Nagyvisnyón jó négy száz éve szerveződött a református egyházközség, a hagyomány szerint egy szilvásváradai prédikátor hozta át ide a reformáció tanait. A nagyvisnyóiak azért is becsülik fiatal papjukat, mert nemcsak a szószékről hirdeti az igét, de mindennapjait is a szeretet, az istenhit hatja át. Vállára vette a helybeliek gondját, baját. Feleségével együtt látogatja a betegeket, gondozza az időseket, maga köré gyűjti a gyerekeket.

Mióta Victor Jánosék a hevesi falucskába költöztek, megpezdült itt az élet: erősödik, gyarapszik a gyülekezet. A vasárnap-i istentiszteleten régebben jó, ha húszan összegyűltek, ma már két-háromszor annyian töltik meg a kétszáz éves padszökeket. A fiatalokat kötetlen, zenés órákkal vezetik be a hit világába, hogy később vonakodás nélkül léphessenek be az Isten házába. Három éve csak, hogy idekerült a négygyermekes lelkész házaspár, s máris megszépült a templom. Pedig inkább bátorságban bővelkedtek, mint pénzben, amikor nekifogtak a nagy munkának.

– A hitünk kisugárzik a közösségre. S mi biztosak vagyunk benne, hogy mögöttünk áll valaki. Akire rábízhatjuk magunkat, akitől segítséget kérhetünk – mondja Victor János, amikor meglátogatom a lelkészlakban. A harminchétféle éves lelkész élettörténetéből kiderül, félszívről nemigen kezd semmibe. Tizenhét gyermekes lelkészcsaládból származik, felmenői közt apai és anyai ágon is majd mindenki teológiát végzett. Hejcé, a Victor családban a tíz lány és a hét fiú istenfélő, áhítatos légkörben nőtt fel, a szülők nemcsak élelemmel, de igével is táplálták őket. János azonban húzódozott attól, hogy a papi hivatást válassza, mert úgy érezte, nem tudna elég odaadóan szolgálni. Később mégis beiratkozott a teológiára, éppen oda, ahol korábban a nagypapa professzor volt. Ám két hónap után megszakította tanulmányait, s erdésznek ment inkább, hogy a Hegyköz rengetegében barangoljon kutyáival. Ez sem hozott számára megnyugvást. Hiába kedvelte a szakmáját, s hiába szerették az emberek, mindvégig az újszövetségi igeszakasz egyik mondata járt a fejében. Az a mondat, melyet isteni útmutatásul olvasott: „Elmenvén pedig prédikáljatok...”

Victor János nem csak a szószékről hirdeti az igét

KONCZ JÁNOS FELVÉTELE

Végre belátta, a lelkészi szolgálat az igazi útja. Egy évvel a felesége, Mester Ildikó után ő is elkezdte Sárospatakon a teológiai tanulmányokat. Az ifjú házaspár már a diákevek alatt azért imádkoztak, hogy az a gyülekezet, ahova kerülnek, fogékony legyen a hit iránt. S meghallgatásra találtak, mert Nagyvisnyón hamar befogadták őket. Victor János népes családjával lakja be a parókiát, négy gyermekük – Sára, Jankó, Jonathan és Rachel – már a hevesi falucskát tekinti otthonának. A külsőségekre nem sokat adnak Victorék. A lelkész urat nemcsak szigorú fekete ruhában, de pólóban és farmerban is gyakran látják a helybeliek. Főleg olyankor, ha az építkezés ügyeit intézi.

Szinte hihetetlen, hogyan teremtettek elő tízmilliókat az aprócska falu templomának megszépítésére, hiszen alig több mint másfél millió forintja volt az egyházközségnek, amikor elhatározták, rendbe hozzák műemlékük ékességét, az ország második legnagyobb festett fakazettás mennyezetét. Arra, hogy a tennivaló sürgető, egy restaurátor házaspár, Pázmándi Sándor és Törő Rozália hívta fel a lelkész figyelmét, s később ők maguk is végezték a munkát. Miután felvettek a kapcsolatot a műemlékvédelmi hivattal, hamarosan kiderült: ahhoz, hogy visszahelyezhessék a rendbe hozott faragásokat, új tető is kell: a sok beázástól korhadt a kétszáz éves mennyezet.

– Elindultunk a forintok után, mert az egyházközségnek nem sok volt. Aztán szinte a semmiből lett pénz, s jöttek a munkások – emlékszik vissza Victor János. A kárpótlásból kapott 1,7 millió forintjukból nemigen kezdhették el a mennyezet 24 millió forintosra becsült felújítását. Először az új tetőre gyűjtötték össze a nyolcmillió forintot, majd pá-

lyzatokat írtak, hogy a restaurálásra is jusson. Bízhattak a helybeliek és az elszármazottak adakozó kedvében, s az önkormányzat képviselői is felajánlották egyhavi tiszteletdíjukat. Sokszor nem is tudták, hogy honnan, de csak került pénz a munka folytatására. A Ford Motor Company pályázatáról például az országos díjat hozták el, s ez csaknem egymillió forintot jelentett. Aztán érkezett a jó hír, hogy a Miniszterelnöki Hivattól tízmillió forintot nyertek a fakazettás műemlek felújításra. Egyik tennivaló hozta a másikat. Amikor a tetőt bontották, leszakadt a falpárkány, s kívülről is mállott a vakolat, lekopott a meszelés. Így aztán nekiláttak a templom külső felújításának. Az egyházközség kölcsönkért, gyűjtött, de akadtak pillanatok, amikor nem tudták, miből fizessék ki a mestereket. Szerencsére türelmes kivitelezőkre akadtak. Az egyik helybeli vállalkozó, Molnár Miklós sem felejtette el, hogy őt magát és gyermekeit is a nagyvisnyói templomban keresztelték. Amikor úgy tűnt, kiürült a kassza, cégével lelkiismeretesen dolgozott tovább, azt mondta, ő ezt a templomot nem hagyja félbe. A munka folytatódik, a toronysisak szép vörösréz borítást kap. A költségekre négymillió forintot biztosít a Miniszterelnöki Hivatal. A miniszterelnök karácsonyra levelet írt a nagyvisnyói lelkésznek, ebben közölte a hírt.

– Ha csak annyit érünk el, hogy egy szép épület áll a falu közepén, akkor nem lehetünk elégedettek – mondja mégis Victor János. A református lelkész bizonyos benne: a közös erőfeszítés, amit a templom külső megújításáért végeztek, a hívek lelkében munkál tovább. A sok aggodás és öröm összekovácsolta a nagyvisnyói gyülekezetet, s ebből fakadhat a valódi, a lelki megújulás.